

cotxe, ens han estalviat unes dues hores a peu. Arribem a les 5 de la tarda, en total, si descomptem l'hora del dinar, han estat 6 hores de travessia.

Ens canviem de roba i anem a buscar un lloc per dormir a Bonneval sur Arc, localitat on comença la segona part de la nostra ruta. A Bonneval hi ha un chalet refugi del CAF, no hi ha guarda però esta molt ben equipat, té dutxes. Està buit, és tot per nosaltres!.

Dimecres, 16 d'abril de 2003.

Bonneval sur Arc (1.808 m.) – Refugi Carro (2.759 m.). Avui hem de pujar al refugi Carro. Esmorzem tard, sobre 2/4 d'11 del matí sortim en direcció a l'Ecot que està a 2.024 metres. Hem de seguir una pista on es practica l'esquí de fons, també hem vist gossos que arrosseguen trineus. Hem de seguir la vall del riu Arc en direcció nord-est, però al voltant dels 2.150 metres, al lloc anomenat La Duis, hem de deixar la vall principal que tomba a l'est i seguir en direcció nord-est cap al torrent de Ruisseau. Guanyem alçada ràpidament fins arribar a una gran plateau al voltant dels 2.600 metres. Ens queda l'últim tram per arribar al refugi, la qual cosa fem sobre les 3 de la tarda. Han estat 4 hores i mitja de pujada.

La guarda del refugi ens ha comentat que demà haurem de sortir a les 6 del matí, i per tant l'hora de l'esmorzar serà 2/4 de 6. Això vol dir que avui a les 9 del vespre ja haurem d'anar a dormir. És una pena perquè no podrem contemplar la sortida de la lluna. No hi ha cap núvol, l'espectacle pot ser únic, però haurà de ser una altra vegada.

Dijous, 17 d'abril de 2003.

Refugi Carro (2.759 m.) – Col des Pariotes (3.034) – Col de trièves (2.980 m) – Col de Grand Méan (3.214 m.) – Refugi des Evettes (2.590 m.).

Ens llevem a l'hora prevista, el cel està il·luminat, el sol encara no ha donat senyals de vida. Després de l'esmorzar fem els preparatius per començar la ruta. A les 6 del matí sortim del refugi, la lluna esplèndida brilla com mai, mirant-la ens fa somiar, però no ens podem entretenir gaire en contemplar-la, avui tenim una ruta llarga i complicada. Hem de travessar el coll de trièves, té una pendent molt forta i el perill d'allaus s'incrementa molt després de les 10 del matí.

Agafem direcció sud-est per sobre del llac Blanc que deixem a la esquerra i busquem una canal que ens portarà a col des Pariotes 3.034 metres, arribem a les 7 del matí. Trèiem les pells, hem de baixar uns quant metres per la Vall des Source de l'Arc. Decidim encarar el col de trièves el més a la dreta possible, per això baixem en direcció sud fins els 2.600 metres just a sota de les parets de les Quilles de trèvieres, aquí posarem les pells i farem un gran franqueig a l'esquerra direcció sud-est. La pendent ens obliga a fer moltes voltes maria, però la neu és estable. Arribem al col de trièves a 2/4 de 9 del matí. Una vegada al coll hem de fer un petit descens fins al peu del Glacier du Mulinet. Hem d'agafar direcció sud fins el col de Grand Méan a 3.214 metres, triguem una hora i mitja en travessar la gelera, semblava que estaríem 10 minuts. Són les

10 del matí. Tot ha anat molt bé, ara solament ens queda el descens final fins al refugi, mes de 700 metres, ens ho agafem en calma per anar contemplant el magnífic paisatge que ens elvolta. La neu està molt bé. Agafem direcció sud per Glacier du Grand Méan fins al peu de la cresta de la Pointe Francesetti. Aquí seguirem baixant ara en direcció oest fins el llac des Evettes, que passarem el més amunt possible, per acabar en direcció nord fins al peu del refugi. Haurem de posar les pells als esquís per superar els 100 metres de desnivell. Arribem a 2/4 de 12 del matí. En total han estat 5 hores i mitja d'una ruta excepcional.

Des del refugi es veu una vista impressionant del cim de l'Albaron de 3.637 metres, objectiu de demà, i dels altres cims que hi ha per sobre del Glacier des Evettes, com el cim Ciamarella de 3.489 metres, Pointe Tonini de 3.327 metres i la Pointe de Sèa de 3.213 metres.

Divendres, 18 d'abril de 2003.

Refugi des Evettes (2.590 m.) – L'Albaron (3.637 m.) – Refugi d'Avérole (2.229 m.).

Avui hem de pujar l'Albaron un cim majestuós, amb una gran gelera, amb seracs i esquerdes, pendents molt fortes i una aresta final relativament fàcil però delicada.

A les 7 del matí sortim del refugi des Evettes, agafem direcció sud per fer la petita baixada de 100 metres, posem les pells als esquís per travessar el plan des Evettes. Arribem davant de la primera barrera de seracs a 2.700 metres, aquí comença la pujada. Girem a l'esquerra direcció sud-est per poder superar-la i una vegada a sobre ens tornem a decantar en direcció sud, per després fer un semicercle en direcció nord-oest i així poder encarar una segona barrera de seracs. Aquí hi ha llocs on la pendent sobrepassa els 50 graus. La dificultat de fer les voltes maria és gran. Anar sense esquís no és gaire prudent degut a l'estat de la neu i també perquè a sota nostre hi ha esquerdes. Tot això fa que estiguem concentrats i que la progressió sigui molt lenta. Una mica més a munt dels 3.200 metres, superades les pendents més fortes, hem de tornar a agafar direcció sud per anar cap a la petite Muraille d'Italie. No hem d'arribar-hi, uns metres abans hem de tornar a tornar a la dreta, direcció nord-oest per anar a la Sella de l'Albaron a 3.474 metres que arribem a les 11 del matí.

Ara tenim dues possibilitats per arribar al cim: la primera és anar per l'aresta i la segona fer una baixada per l'altre cantó de la Sella fins als 3.200 metres i pujar per el Glacier du Colerin.

Nosaltres hem optat pujar per l'aresta. Ens posem els esquís a la motxilla, ens col·loquem els grampons, agafem el piolet, ens posem la motxilla a l'esquena i comencem la pujada final. L'aresta és molt aèria, per un costat hi ha el Glacier des Evettes i per l'altre costat hi ha el Glacier du Colerin. La neu està bé i la progressió és relativament fàcil i ràpida, però hem d'anar en compte, una relliscada per qualsevol dels dos costats serà molt perillosa. Arribem al cim sobre les 12 del migdia. El dia és excepcional, amb una vista increïble: el Mont Blanc, el Gran Paraiso, La Neige, i tantes altres